

„ **Postní píseň** “ (ke křížové cestě) text: Václav Renč (1911-1973) /hudba: Petr Chaloupský OP (*1964) /2011)

1.Prv-ní za-sta - vě - ní věr - ně při-po - mí - ná,
člo - věk Bo-ha sou - dí, Bůh to ti - še sná-ší,
co vše způ-so - bi - la na - še těž - ká vi - na.
z hlou-bi sr - dce pla - tí ce - nu spá-sy na - ší.

2.Za hřích, jehož já jsem - neuměl se zříci, - na smrt Pána vydal - vladař nevěřící.
Nestačil ani - kruté zbičování, - pod břemenem kříže - Kristus Pán se sklání.

3.Neunes ťihu - kříže potupného, - protože líjí na něm - hříchy světa všeho.
Na kolena klešá - za všechny, kdo hřeší, - za ně znovu vstává - k pouti stále těžší.

4.Ach, kdo změní bolest - matky, která vidí - syna zmuče-ného - tupou zlobou lidí!
Je to i mé záštky, - rouhání a pýcha, - pro něž matka svatá - nad svým synem vzdychá.

5.I když sám se katům - Kristus neprotiví, - mají strach, že kříž svůj - neodnese živý.
Šimona z Ky-reny - rázně přinutili - Pánu dopo-moci - k tajemnému cíli.

6.Jiná duše vroucí, - nikým nevolaná, - stírá krev a špínu - z tváře Krista Pána.
Kéž jak Vero-nice v bílou roušku kdysi, - navždy nám Pán vtiskne - do srdce své rysy.

7.Opuštěný pastýř - nevěrného stáda - v samé městské bráně - znovu těžce padá,
za krutost a křivdy, - za zrady a zlobu - i za tajné hříchy - obilných hrobů.

8.Nářek žen ho zdvihá - z trýznivého pádu, - Pastýř napos-ledy - mluví k svému stádu:
šetřte svoje slzy - pro své vlastní viny, - plačte nad svým městem - a nad svými syny.

9.Cestu kame-nitou - Pán svou Krví světí, - až pod samou horou - stihne ho pád třetí.
Jenom láska Boží, - jež nám zhytnout nedá, - i při tomto pádu - Krista opět zvedá.

10.O vše olou-pený - hříšníky a katy, - ztrácí Pán i chudé, - zkrvavené šaty.
Neskryje nás oděv - prostý ani drahý: - jak se nahý zrodil, - zemře člověk nahý.

11.Na kmen suko-vitý, - oltář lásky Boží, - klade se Král světů - se svým věncem z hloží.
Jeho údy sva-té, - proniknuté hřeby, - jsou most nad pro-pastí - jenž nás vede k nebi.

12.Ale dřív, než ten most - šťastně překročíme, - pro náš věčný život - Pán smrt časnou přijme;
když tvé první „ano“, - Matko, svatá Panno, - dozní v těž-ký povzdech: - „již je dokonáno“.

13.Vše je doko-náno, - Matka nese břímě: - mrtvé tělo Syna - chová na svém klíně,
Všechny hříchy světa, - všechnu jeho spásu - chová na ko-lenou - do skonání časů.

14.Ti, kdo za ži-vota - při svém Pánu stáli, - mrtvé tělo nesou - do kalvárské skály.
Za tu službu lásky, - co mu prokázali, - brzy je o-sla-ví - Kristus zmrtvýchvstalý.

„ **Postní píseň** “ (ke křížové cestě) text: Václav Renč (1911-1973) /hudba: Petr Chaloupský OP (*1964) /2011)

1.Prv-ní za-sta - vě - ní věr - ně při-po - mí - ná,
člo - věk Bo-ha sou - dí, Bůh to ti - še sná-ší,
co vše způ-so - bi - la na - še těž - ká vi - na.
z hlou-bi sr - dce pla - tí ce - nu spá-sy na - ší.

2.Za hřích, jehož já jsem - neuměl se zříci, - na smrt Pána vydal - vladař nevěřící.
Nestačil ani - kruté zbičování, - pod břemenem kříže - Kristus Pán se sklání.

3.Neunes ťihu - kříže potupného, - protože líjí na něm - hříchy světa všeho.
Na kolena klešá - za všechny, kdo hřeší, - za ně znovu vstává - k pouti stále těžší.

4.Ach, kdo změní bolest - matky, která vidí - syna zmuče-ného - tupou zlobou lidí!
Je to i mé záštky, - rouhání a pýcha, - pro něž matka svatá - nad svým synem vzdychá.

5.I když sám se katům - Kristus neprotiví, - mají strach, že kříž svůj - neodnese živý.
Šimona z Ky-reny - rázně přinutili - Pánu dopo-moci - k tajemnému cíli.

6.Jiná duše vroucí, - nikým nevolaná, - stírá krev a špínu - z tváře Krista Pána.
Kéž jak Vero-nice v bílou roušku kdysi, - navždy nám Pán vtiskne - do srdce své rysy.

7.Opuštěný pastýř - nevěrného stáda - v samé městské bráně - znovu těžce padá,
za krutost a křivdy, - za zrady a zlobu - i za tajné hříchy - obilných hrobů.

8.Nářek žen ho zdvihá - z trýznivého pádu, - Pastýř napos-ledy - mluví k svému stádu:
šetřte svoje slzy - pro své vlastní viny, - plačte nad svým městem - a nad svými syny.

9.Cestu kame-nitou - Pán svou Krví světí, - až pod samou horou - stihne ho pád třetí.
Jenom láska Boží, - jež nám zhytnout nedá, - i při tomto pádu - Krista opět zvedá.

10.O vše olou-pený - hříšníky a katy, - ztrácí Pán i chudé, - zkrvavené šaty.
Neskryje nás oděv - prostý ani drahý: - jak se nahý zrodil, - zemře člověk nahý.

11.Na kmen suko-vitý, - oltář lásky Boží, - klade se Král světů - se svým věncem z hloží.
Jeho údy sva-té, - proniknuté hřeby, - jsou most nad pro-pastí - jenž nás vede k nebi.

12.Ale dřív, než ten most - šťastně překročíme, - pro náš věčný život - Pán smrt časnou přijme;
když tvé první „ano“, - Matko, svatá Panno, - dozní v těž-ký povzdech: - „již je dokonáno“.

13.Vše je doko-náno, - Matka nese břímě: - mrtvé tělo Syna - chová na svém klíně,
Všechny hříchy světa, - všechnu jeho spásu - chová na ko-lenou - do skonání časů.

14.Ti, kdo za ži-vota - při svém Pánu stáli, - mrtvé tělo nesou - do kalvárské skály.
Za tu službu lásky, - co mu prokázali, - brzy je o-sla-ví - Kristus zmrtvýchvstalý.